

Den internationale Kvindekongres i Haag.

Dansk Repræsentation.

D. K. er paa Kvindekongressen i Haag repræsenteret af *G. Lemche* og *Th. Daugaard*, — sidstnævnte er rejst d. 19. April for — som Medlem af den forberedende Komite — at deltage i Planlæggelsen af det endelige Program.

De øvrige Delegerede for Danmark bliver antagelig *Henriette Crone*, (Kv. Typografforbund), *Clara Tybjerg*, (D. K.s Nationalraad), *Louise Nørlund*, (Bureau for internationalt Samvirke), *Camilla Nielsen* og *Andrea Brockmann*, (Socialdemokratisk Kvindeforening), — *Thyra Maricus-Hansen* (Keramisk Malerforening).

Som private Medlemmer deltager antagelig *A. Stampe Feddersen*, *Kredslæge Lemche*, *Dr. Eli Møller*, *Dr. Helsted* o. fl. a.

„Le Temps“.

Ligaen for Kvindernes Ret samlede igaar for første Gang siden Krigens Begyndelse sine Medlem-

mer i Videnskabernes Selskabs Lokale. Fru Jules Siegfried, Formand for Kvindernes Nationalraad, og Hr. Anspach, Municipalraad i Bryssel, havde taget Plads paa Tribunen sammen med Mødets Præsident, Fru Marie Bonneville, Fru Maria Vérone og Hr. Georges Lhermitte, Medlemmer af Ligaens Komite.

Efter at Fru Jules Siegfried og Hr. Anspach veltalende havde skildret de fra deres Hjemland udjagne, til alle Sider flygtede Belgieres Stilling, oplæste Fru Marie Bonneville en Opfordring, henvendt til alle Nationers Kvinder fra de hollandske Kvinder, som mener, at Øjeblikket er kommet til at holde en stor international Fredskongres i Haag.

Det er værdt at lægge Mærke til, at der i den sidste Tid i Frankrig er ved at udvikle sig en hemmelig og endnu forsigtig Propaganda til Gunst for Freden. Men Fredsapostlene er altid kun Kvinder. I Edelmodighedens, Godhedens og Barmhjertighedens

Navn udtaler de Ønsker for Krigens Ophør. Høflighed — i Mangel af anden Følelse — tvinger Folk til at høre paa dem, og det slette Korstog fortsættes. Der er Apostle, som gennemstrejfer Provinsen og udsaar i Mødres og Ægtefællers Sind Modløshedstanker under Form af humanistiske Idéer.

Det Initiativ, som er taget af de hollandske Kvinder, er af samme Slags. Ligaen for Kvindernes Ret skulde svare paa deres Indbydelse. Den har svaret med et Afslag, og énstemmig paa én Stemme nær. Men selve Udtrykkene i Svaret fra disse franske Kvinder, hvoraf mange er i Besiddelse af meget fremskredne Opfattelser, fortjener at citeres. De er formulerede af Fru Marie Vérone. Den ansatte Advokat taler rent ud og uden Omsvøb:

„Man beder os — siger hun — om at mødes i Haag med Kvinder af alle Nationer og dér fremsætte vore Fredsbetingelser, men med den Reservation, at det skal

Partipolitiske Drømmerier.

—o—

Jeg drømte, at jeg stedtes for Indenrigsministerens Aasyn. Han modtog mig med en let Panderykning.

»Andragendernes Tid maa nu være forbi,« sagde han. »Kvinderne har ved Ministeriet Zahles Hjælp naaet deres længe eftertragtede Maal — lad dem nu gøre Brug af deres Stemmeseddel.«

»Jeg er ikke Overbringer af noget Andragende,« svarede jeg krænket. »Jeg er kommen for at meddele Ministeren, at vi har dannet et Kvindeparti.«

Han for op fra Stolen. »Umuligt! Til at danne et nyt Parti kræves 10,000 Vælgere. Dansk Kvindesamfund tæller ikke mere end 8—9000 Medlemmer, og jeg har Landsforbundets Ord for, at dets Medlemmer vil slutte sig til de allerede bestaaende Partier.«

»Landsforbundet og Dansk Kvindesamfund var efterhaanden blevne saa indfildtrede i hinanden, at det gik

dem som Molboerne: de kunde ikke hitte ud af, hvis Ben, der var hvis. Saa tog et Flertal indenfor Landsforbundet Sagen overtvært og erklærede sig for Dansk Kvindesamfund alene.«

»Og Dansk Kvindesamfund tæller nu?« spurgte han aandeløs.

»Mellem 11 og 12,000 Medlemmer,« svarede jeg.

Han sank tilbage i Stolen, men kun et Øjeblik.

»Vi maa forlange at se Beviser,« sagde han bestemt.

Jeg fremtog flere Folioark, sammenholdte af en Pergamentsnor, og rakte ham dem. »Her staar Navnene paa alle Partiets Medlemmer; Bosted og Stilling findes ogsaa angivet.«

Han tog med synlig Modvilje Papirerne i sin Haand og lod sine Øjne løbe hen over de trykte Spalter; saa lagde han med et Suk Arkene paa Bordet foran sig. »Dette kommer os unægtelig overraskende.«

»Os ikke mindre,« svarede jeg oprigtig. »Men det er jo den højtærede Minister vi kan takke for, at Fødselen forløb saa let. Deres Valglov bragte Barnet til Verden, den aabnede os jo ingen anden Udvej til at

faa Kvinder ind paa Rigsdagen.«

»Partierne skulde nok fundet Udveje,« indvendte han.

»Ja, til at faa de næstbedste Kvinder ind,« faldt jeg ham i Talen. »Men vi nøjes ikke med mindre end de bedste.«

»Vil det være paatrængende at spørge om det nye Partis Program?« spurgte han ironisk.

»Ingenlunde,« svarede jeg beredvilig. »Det er ligesaa tydeligt, som det er kort: Kvinder paa lige Fod med Mænd i alle Forhold, politisk, socialt og økonomisk. Ingen Privilegier for nogen af Parterne, ingen Undtagelseslove...«

Han vinkede utaalmelig med Haanden. »Det kan jeg altsammen udenad — men Partiets politiske Standpunkt?«

»Vore Medlemmer er i politisk Henseende frit stillede.«

Han smilede til mig, som man smiler til et Barn.

»De bilder Dem ind, der er Kvinder, som vil sætte Kvindesagen over alt andet.«

Jeg nikkede. Han lagde sit Ansigt i officielle Folder.

»Partierne maa selvfølgelig dannes